

Hoa Hồng Trắng Tuyết Sương

Mười giờ sáng, thích quá! Hôm nay nắng, ấm nhiều. Hoa cỏ hết buồn hiu. Chim rộn ràng cành, nhánh...

Nắng hâm nóng cái lạnh. Đôi chim đậu hôn nhau. Không một giọt sương nào làm ướt đầu hai đứa!

Tôi giữ em lời hứa, hôn em như đôi chim. Anh thích chìm mắt em...thấy trái tim đầy nắng!

Đó, lời chào buổi sáng. Thay cho Good Morning! Đó là Bon Matin! Em cười. Hoa đua nở.

Tôi chỉ nàng bướm đỏ, tôi chỉ nàng bướm vàng...Tôi chỉ nàng hoa lan, vuốt tóc nàng, hương phấn...

Tôi nhớ Đà Lạt lắm, ở đó phấn thông bay, áo dài em gió lay...nhẹ nhàng mà thơm ngát...

Một thời xưa Trại Mát. Một thời xưa Trại Hàm. Nhà thờ xưa Xuân An. Nắng vàng hươm hồ biếc...

Tất cả lời tha thiết, tôi rót vào tai em...Lúc đó có gió lên, tôi ôm em càng chặt

Đà Lạt ơi Đà Lạt...nắng sau những ngày mưa! Nắng đẹp như bài thơ, vì nàng, lời thơm thảo!

*

Mười giờ sáng cởi áo, anh cho em thời gian! Trước mặt tôi là nàng, là kho tàng châu ngọc...

Nắng nở trên mái tóc / của nàng / hoa tuyết bay! "Ôi một câu thơ Hay", em dành cho anh đó...

Bạn ơi hoa hồng nở...Hoa Hồng Trắng Tuyết Sương!

Trần Văn Lê